

Erdei Zsolt, a MÖSZ elnöke a Székelyföldön – is – keresi a sportág kibontakozásának útját

Description

„Az apró sikereket is meg kell becsülnünk”

Erdei Zsoltot 2017. április 1-jén választották meg a Magyar Ökölvívó Szakszövetség elnökének. A korábbi amatőr és profi világbajnok élete legnehezebb meccsét vívja a sportág honi első embereként.

– Lassan kilenc hónapja, hogy 2017. április elsején megválasztották a Magyar Ökölvívó Szakszövetség elnökének. Ennyi idő alatt egy gyereket kihordhat egy asszony, de ahhoz talán kevés, hogy új magyar ökölvívás szülessen...

- Ahhoz valóban kevés, de ahhoz elegendő, hogy egy új, helyes irányban induljon el idehaza a sportág. Persze még mindig nem értem a végére a munkámmal történő ismerkedés folyamatának, de már megfogalmazódtak a fejemben a megújuláshoz szükséges tervek. Az utóbbi években, amióta a sportágfejlesztési támogatás rendszere beindult, jórészt csak az állami pénzekből élt a sportág, de most szeretnék szponzorokat bevonni, és ebből a forrásból szeretném megoldani az utánpótlás-korosztály, és az onnan éppen kiöregedő ökölvívók anyagi támogatását. Nevezzük nevén a gyereket: a lemorzsolódást csak úgy lehet megállítani, ha az ökölvívóink – az amatőrökről beszélek természetesen – megélhetését valamiképpen biztosítani tudjuk. Hogy ne kelljen dolgozniuk edzések előtt, után, pláne helyett... Erre természetesen léteznek állami keretek is – az U22-esek részére, továbbá a Gerevich-ösztöndíj –, de ennél több kell, az eddigi pénznek a duplájára, sőt, a háromszorosára, amit szponzori pénzekből kell előteremtenünk.

- **Talált már adakozó kedvű vállalkozókat?**

- Jól haladok, továbbá a MÖSZ-nek van saját vagyona is, amihez hozzányúlhatunk, de ezt később „vissza kell töltenünk”. De most az a legfontosabb, hogy azokat a srácokat, akiktől elvárjuk, hogy a nemzetközi porondon helytálljanak, meg tudjuk tartani a sportágban. Ennek a megvalósítása a dédelgetett álmom. Általában papírcetlikre jegyzetek, mindent, ami az eszembe jut – látja, most is ezt teszem –, aztán leírom magamnak a kérdéseimet. Nekem ez a munkamódszerem.

- **Mennyi a szövetség állami támogatása?**

- 450 millió forint, a tavalyi összeget idén is megkapjuk, és ez nagyon jó. De vannak olyan stratégiai elképzeléseink is, amelyeket ebből az összegből nem tudunk finanszírozni, egyszerűen azért, mert nem arra kapjuk a pénzt. Két hete benyújtottuk a stratégiai terveinket a szakállamtitkárságnak, várjuk az elbírálását. Mindez tartalmazza az infrastruktúra-fejlesztést, mintegy harminc egyesületet tudunk majd támogatni, fejleszteni, s ha meghallgatásra talál a projektünk, akkor további kilencven edző számára tudunk megélhetést biztosítani.

- **Ez, ugye, nem a kiemelt edzői program, a KEP?**

- Nem, jelenleg hét KEP-es edzőnk van, ők fejenként nettó háromszázer forintos havi juttatásban részesülnek. Ennek fejében megkívánhatjuk, hogy az illető a teljes munkaidejét, a teljes szaktudását az ökölvívás szolgálatába állítsa, és ezt el is várjuk. A további kilencven edző azért ennél kevesebbet fog kapni, de többet, mint a jelenlegi nulla forint. Itt az elosztásnál a rendezőelv az eredményesség lesz, más nem is lehet.

- **Az imént infrastrukturális fejlesztést is említett.**

- Meg akarom teremteni a sportág központi bázisát. Ide gyűjtenénk össze a legtehetségesebb srácokat, elképzeléseim szerint Budapestre...

- **Nevezhetnék ezt a létesítményt akár Nemzeti Bokszaakadémiának?**

- Pontosan erről beszélek. Ezzel párhuzamosan érdemben négyről kettőre csökkent az egyéb akadémiák száma, a hajdúszoboszlói Papp László Akadémia után a nagykanizsai Botos András Ökölvívó Akadémia támogatását is visszavettük, bár a jövőben is kap lehetőséget arra, hogy bizonyítson. Az így felszabadult összeget eredményességi alapon osztjuk szét az egyesületek között. Olyanok is kapnak pénzt a jövőben, akiknek eddig nem is jutott. Remélem, ezzel megfelelőképpen tudjuk motiválni őket. Azaz nem csak a pályázat lesz a forrásokhoz jutás egyetlen módja. Így támogatjuk az újonnan alakuló klubokat, például Mezőtúron, Tamásiban.

- **Mikor hozhat mindez eredményt a nemzetközi porondon?**

- A 2024-es olimpiára nekünk valamit már varázsolnunk kell...

- **Akár érmet is? Hiszen legutóbb ön állt olimpiai dobogón magyar ökölvívóként, 2000-ben.**
- Akár érmet is, és ennek a célnak most mindent alá kell rendelni. Ehhez egységre van szükség a szakmában. Nem lesz könnyű, nyilván azért is kerültem áprilisban az elnöki pozícióba, mert a magyar boksztársadalom szerint integráló személyiség vagyok, és nem megosztó. És ezt magam is így gondolom. Ugyanakkor arra is rájöttem az eltelt hónapok során, hogy az én pozíciómat nem lehet megfelelési kényszerrel betölteni. Mindenkinél nem tudok, és nem is akarok a kedvére cselekedni. Mindig is fogok olyan döntéseket hozni, amelyek bizonyos érdekeket sértenek. Ám azok, akik tesznek a boksztért, nem lesznek elfelejtve, és így vagy úgy, de kenyeret biztosítunk nekik.
- **A magyar hivatásos ökölvívás berkeiből egyre erősebben bírálják az ön tevékenységét. Egyáltalán: hogyan viszonyul a profibokszhoz?**
- Nincs profi és amatőr, csak ökölvívás. Sokan nem tudják, vagy nem akarják elismerni, de a magyar sporttörvény értelmében a profibokszt is a MÖSZ fennhatósága alá tartozik. És mi a sporttörvényt be fogjuk tartatni. Természetesen a háborúskodás sehová sem vezet, békét kell kötnünk a profikkal, hogy válllvetve tudjunk együttműködni a sportágért. Tagadhatatlan tény, és nem is akarom tagadni, hogy a hazai profi rendezvények – akár közvetíti azokat a televízió, akár nem – tömegeket vonzanak.
- **És az is tagadhatatlan, hogy ön profiként lett a kétezres évtizedben az ország legnépszerűbb sportembere.**
- Igen, bár örök fájdalom marad, hogy még akkor sem tudtam diadalmaskodni az Év sportolója választáson – ezt önöknek, sportújságíróknak címezem –, amikor 2009-ben a nálam kilenc kilóval nehezebb Fragomenit legyőzve cirkaslósúlyú világbajnok lettem! Ez a túske örökre bennem marad. De ennek az interjúnak nem hinném, hogy az én fájdalomam lenne a témája.
- **Ha már a fájdalomnál tartunk: miért nem csapnak össze a legjobb magyar profik és amatőrök egy csapatmérkőzés formájában? Biztos, hogy óriási érdeklődés kísérne egy ilyen párbajt.**
- Miért nem? Ennek több oka van. Kezdjük azzal, hogy az ötletet nem tartom ördögtől valónak, bár ne felejtjük el, hogy valamilyen okból kifolyólag még egyetlen országban sem jött létre egy ilyen meccs. Először is, sok értelmét nem látom. Milyen szabályrendszer mellett, milyen – profi vagy amatőr – bírókkal rendeznénk, számtalan a nyitott kérdés. Csak újabb sebeket tépnénk fel, újabb konfliktusok magvát hintenénk el. Egyféleképpen látnám értelmét egy ilyen összecsapásnak: ha a mostani profik – akik közül sokan pár hónapja még amatőrök voltak, tehát nem a

profiknál tanultak meg boksizolni, mint például Bacskai Balázs – vállalnák, hogy győzelem esetén az amatőr szabályrendszerben bunyóznak tovább, a válogatott rendelkezésére állnának, és megcéloznák az olimpiai kvalifikációt. Ennek igenis lenne értelme, de ezt ők nem vállalják. Az AIBA érvényes szabályzata szerint ugyanis párhuzamosan nem lehet valaki amatőr és profi is, egyik státusáról le kell mondania.

- **De feltételezem, nem azért álltak profinak, hogy visszatérjenek az amatőrök közé. Pénzt akarnak keresni.**
- Erről van szó. Ezek a srácok nem azért mentek el profinak, mert olyan nagy jövőjük lett volna az amatőrök táborában. Szögezzük le: ügyes menedzseléssel a profiknál sokkal könnyebb eljutni a világbajnoki cím közelébe, főleg egy huszonhatodrangú szervezetnél, mint amatőrben. Ha valaki tudja, akkor én igazán tudom. Ugyanakkor manapság már csak kijutni egy olimpiára is szinte emberfeletti bravúr, nem is beszélve arról, hogy ott érmet szerezzen az ember. Induljunk ki csak abból, hogy egy vb-n, olimpián nap mint nap hoznod kell a súlyodat a mérlegelésnél! Nem beszélve arról, hogy nem tudod, kivel boksizolsz. A profiknál már hónapokkal előtte ismert az ellenfeled, fel tudsz készülni belőle. Az úgynevezett felhozó meccseken, a profiknál odahozzák eléd a hurkákat, míg egy vb-n, olimpián már az első meccsen belefuthatsz a regnáló világbajnokba. Egy vb-n nincsenek hurkák.
- **De hát ön is volt profi, ön elé is hoztak „hurkákat”!**
- Igen, csak hogy én már amatőr világbajnokként, olimpiai bronzérmesként mentem el profinak, letettem valamit előzőleg a sportág asztalára! Azt hiszem, visszaadtam valamit a magyar amatőr bunyónak. Nem tartoztunk egymásnak semmivel. És amikor profiként sorra nyertem a meccseket jó tíz éven át, a sikereimmel tömegesen vonzottam a gyerekeket a sportágba. A mai profi mezőnyben nem tudunk beszélni Kovács Istvánokról vagy Erdei Zsoltokról – sajnos... A Kanadában élő Darányi Zsolt talán lehetne ilyen, meg is próbáltam felvenni vele a kapcsolatot, de visszapattantam a menedzsmentjéről.
- **Ő profi világbajnok akar lenni, őt már reménytelen visszacsábítani, pedig négy éve, 19 évesen még Bocskai-émlékversenyt is nyert.**
- Olyan feltételeket teremtettünk volna Darányinak, hogy megérte volna neki hazajönni, csak hogy akkor mit szóltak volna a többiek?! Azokat a feltételeket, amelyeket Kanadában kap, nem tudjuk az összes ígéretes tehetségünknek biztosítani, és az úgy nem lett volna korrekt – ebből lehettek volna konfliktusok.
- **Darányi említésével elérkeztünk a határon túli magyar ökölvívók kérdéséhez, miképpen lehetne bekapcsolni őket a magyar amatőr boksztérképéhez.**
- Ez nekünk központi stratégiai célunk. Határozott vérfrissítést jelentenének a honi

boksznak. Hosszútávon kell gondolkodnunk, egy határon túli magyar bokszakadémia létrehozása – ne felejtsük el, a nulláról kellene indulnunk, nem kész bokszolókat kellene még jobbra tenni – csak évek múlva hozná meg az eredményt. Ez másmilyen akadémia lenne, mint a belföldi: nem elitképző, hanem oktató-nevelő, ahol az alapokat sajátítanak el a bunyó iránt érdeklődő magyar srácok. Sőt, nemcsak gyerekeket, hanem edzőket is képeznének ezeken az akadémiákon. Csíkszeredában, Gyergyószentmiklóson, Székelyudvarhelyen, Sepsiszentgyörgyön már tartottam is bemutató edzéseket, a napokban ismét Gyergyószentmiklóstra utazom, az ottani első bázis kialakítása céljából. Hálásak vagyunk, amiért a kormányzat támogatja a szövetségünket a határon túli magyarság bevonásában.

- **Mit tapasztalt a Székelyföldön?**

- Rengeteg tíz, tizenegy éves magyar gyerek – lányok, fiúk egyaránt – érdeklődik. Hihetetlenül motiváltak, sokkal motiváltabbak, mint idehaza. Kettős a cél: egyfelől majd idővel a magyarországi boksz eredményességét emelik majd ezek a fiatalok, másfelől – és ez talán fontosabb – derék embereket nevelünk belőlük az ökölvíváson keresztül. Nem győzöm elégszer hangsúlyozni: az ökölvívás a legalkalmasabb sportág a hátrányos helyzetű fiatalok felemelésére, a társadalomba integrálására.

- **Hallottam már olyan hangokat is, hogy miért a határon túli magyarokra költjük a pénzt, miért nem a hazai klubokra.**

- Csakhogy ezt a pénzt ők nem kaphatják meg! Ezt az összeget – 492 millió forintból beszélünk, megjelent a Magyar Közlönyben – másra nem költhetjük, ez célzott támogatás, amit erre a projektre kaptunk, a határon túli tehetségek felkarolására.

- **Addig is idén ifjúsági világbajnokságot rendeznénk Győben. Ennek a rendezési jogát megkaptuk már az AIBÁ-tól?**

- Január 27-én lesz Dubaiban a rendkívüli kongresszus, ahol elnököt is választunk. Onnan már úgy szeretnék hazatérni, hogy megkaptam az ígéretet a rendezésre. De van egy friss sikerünk: négy magyar ökölvívót meghívtak a WSB nevű félprofi csapat-világbajnokság kezdődő küzdelmeire. Az AIBA a kiemelkedő tehetségek menedzselésének egyik formáját látja a WSB-ben, mi több, itt lép szorítóba az olimpiai ökölvívás krémje, és ennek a szervezetnek a versenyrendszeréből is ki lehet jutni az olimpiára, sőt, talán még könnyebben, mint egy tisztán amatőr kvalifikációs tornáról. Harcsa Zoltán, Kovács Richárd és Virbán Martin a British Lionhearts brit klubot erősíti, Szaka István pedig a horvát Croatian Knights nevű franchise-t. Korábban sohasem szerepelt egyszerre négy magyar a World Series of Boxing sorozatában. Ez is komoly siker, amit meg kell becsülnünk. És remélhetőleg idővel majd jön a többi is...

Ch Gáll András (Magyar Idők)

Fotó: Magyar Ökölvívó Szakszövetség / Bilics József